

Pesachim Sources 23

תוספות רי"ד מסכת פסחים דף ו עמוד א

שם רב אשי אמר לעולם אסיפא וה"ק ייחד לו בית אינו זקוק לבער שנאמר לא ימצא בבתיכם והאי לאו בבתיכם קרינא בי' פי' האי ייחד לו בית קאי אהפקידו אצלו דתני חייב לבער והוי כשקיבל עליו אחריות כדאמרן לעיל והדר תני שאם ייחד לו בית אף על פי שקיבל עליו אחריות מותר דהו"ל כאלו הי' עומד בביתו של גוי ולא בביתו והילכך אף על פי שקיבל עליו אחריות שרי: [מהדו"ל]

שם ולמימרא דשכירות קניא פי' אף על גב דקניא דלא מצי לאפוקי עד זימני' מ"מ לא קניא לאפקועי שמא די' מיני' שלא יקרא ביתו כל זמן השכירות דהא גבי ע"ז אף על פי שהשכירו לו היא עובר משום ולא תביא תועבה אל ביתך וה"נ היא עובר משום לא ימצא בבתיכם ומתרץ שאני הכא דאפקי' רחמנא בלשון לא ימצא כו' מה שדקדקתי מיכן במהדורא קמא שהמפקיד חמצו בביתו של גוי שאינו עובר בכל יראה ובל ימצא דהא לאו בגבולו קאי ולא בביתו קאי וקרא לא אסר אלא בבתיכם ובכל גבולך אינו נ"ל שא"כ יטמין אדם חמצו ברה"ר או ברשות הגוים ויפטר לא היא דכל היכא דקאי ברשותי' קאי בין אם הטמינו בשום מקום בין אם הפקידו בבית הגוי ולא שרינן כשייחד לו מקום אלא דוק' בחמצו של גוי דאע"ג דקיבל אחריותו עליו מ"מ כל היכא דקאי דגוי הוי ואם רוצה הגוי ליטול חמצו אין ישראל יכול לעכבו ומן דינא הי' דלא ליעביר ישראל עליו' דקרינא בי' שלך ולא של אחרים אלא משום דכתיב לא ימצא דמשמע אפילו של גוי אסרי' לי' ולא אסרי' רחמנא אלא בביתו (של גוי) ושיהי' מצוי לו בכל ביתו אבל אם ייחד לו מקום שאינו מצוי בכל ביתו לא אסרו אבל חמצו של ישראל כל היכא דקאי דידי' הוי וברשותי' ואין לנו כח להתירו שהכל היא ברשותי' שהרי יכול להקדישו בכל מקום שהיא עומד ואף על גב דבעינן ואיש כי יקדיש את ביתו מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו ומאי דאמרן לעיל אין לי אלא בבתיכם בבורות שיחים ובמערות מנין ת"ל בכל גבולך דמשמע דוקא בגבולו היא עובר אבל ברה"ר וברשות הגוי אינו עובר לא דרשי' הכי אלא בחמצו של גוי דנפקא לן מלא ימצא שאם קיבל עליו אחריות שהיא עובר בלאו אם תופסו בביתו וריבה נמי בורות שיחים ומערות מכל גבולך שאע"פ שאינו שלו כיון דקיבל עליו אחריות אסור ודוקא בחמצו של גוי בעינן גבלך אבל בחמצו של ישראל בכל דוכתא דהוי עבר עליו' כיון דברשותי' קאי והכי בפירקין דלקמן אבל נכרי שהלוא את ישראל על חמצו ד"ה עובר ואמרי' התם אף על גב דהרהינו אצלו דגוי לא קני משכנו דישאל וברשותא דישאל קאי אף על גב דקאי בביתו של גוי ומשכנו אצלו ומש"ה עובר עליו' ה"נ כיון דחמץ דישאל היא אף על גב דקאי בבית הגוי בבית ישראל קרינא בי' כיון דאי בעי למישקלי' לא מצי גוי מעכב עליו': [מהדו"ל]

חידושי הרמב"ן מסכת פסחים דף ו עמוד א

הא דתניא ייחד לו בית אינו זקוק לבער. פירש"י שלא קבלו עליו אלא אמר לו הרי הבית לפניך והניחו באחת הזויות, וזה תימא הוא שאם לא קיבל עליו אחריות אפי' לא ייחד לו בית נמי, אלא שרצה הרב ז"ל לפרש דהך ברייתא דינא קתני כלומר הפקידו אצלו סתם זקוק לבער דחייב באחריותו הוא מדין שומר חנם, אמר לו הרי הבית לפניך אינו זקוק לבער, כדאיתמר בפרק הזהב (מ"ט ב') דהא ביתא קמך אינו לא שומר חנם ולא שומר שכר, וראיתי לבעל הלכות ז"ל ורב אחא משבחא ז"ל שכתבו זה הלשון ואי נטירותא ברשותיה דגוי היא דאמר הא ביתא קמך לא מחייב לבעורי, ונראה שלזה הפי' הם מתכוונים, ושמה לכך השמיטם רבינו מן ההלכות.

ומ"מ אין הסוגיא עולה לנו לפי שיטה שלהם, דא"כ היכי דייקין בה למימרא דשכירות קניא, בין בית שלו בין של אחרים כיון שאינו חייב באחריותו אינו זקוק לבער, וקנין בית של שוכר לענין האחריות אינו לא מעלה ולא מוריד, ועוד דהוה ליה לאיתווי קרא משום שנאמר לך, וכמדומה בעיני דגוי המפקיד ממון ביד ישראל סתם אינו מתחייב באחריותו שאין הגוים בדין ארבע שומרים דרעהו כתיב, ולא עדיפי גוים מן ההקדש דאמרינן הקדש רעהו כתיב, ולענין נזקין ממעטינן (ב"ק ל"ז ב') שור של נכרי מדכתיב רעהו וכן בכל מקום. אלא קיבל עליו אחריות ולא קיבל עליו אחריות בפירוש קאמרינן, הא סתמא לא קיבל עליו אחריות כלום הוא, והא דאסרינן (ה' ב') בחמירא דבני חילא, אותן בני העיר מעלין מזון לחילותיו של מלך היו ואפו להם הפת ומסרו ל(נונגר) גזבר של מלך בבית אחד משלהם ואם נגנב משם חייבים היו בדין מלכות לשלם כלומר לחזור ולספק להם מזונות הלכך שלהם הוא, או שהפקידו בני החיל אצלם חמץ באחריות מפורש, ורבא טעם הברייתא אתא לאשמועין לפרושי' להו אבל בסתם אין גוים בדין שומרים.

אבל פי' ייחד לו בית אין זקוק לבער אף על פי שהפקידו באחריות קאמר, וקס"ד מעיקרא משום דשכירות קניא והוה ליה ביתו של גוי, וחמצו של גוי ברשות הגוי אף על פי שקיבל עליו ישראל אחריותו אין זקוק לו, דהפקידו אצלו דוקא שנינו כך פירש ר"ת וכן כתב הראב"ד ז"ל, וכמדומים היינו שלא נאמרו דברים אלו אלא בחמצו של גוי, עד שמצאתי במכילתא בבתיכם למה נאמר לפי שנאמר בכל גבולך שומע אני כמשמעו ת"ל בבתיכם מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך יצא

חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי אף על פי שהוא יכול לבערו אבל אינו ברשותו יצא חמצו של נכרי שהוא ברשותו של ישראל וחמץ שנפלה עליו מפולת אף על פי שהוא ברשותו אבל אינו יכול לבערו, למדנו מכאן שדין חמצו של ישראל עצמו כדין חמץ של נכרי שקבל עליו אחריות, ותרוייהו ברשות ישראל עובר ברשות הגוי אינו עובר דבתיכם כתיב, ומעצמו הוא מוכרע שאם אין אתה אומר כן נמצאת אומר חמץ שלך אפי' מופקד ביד גוי בעיר [אחרת] אתה עובר עליו ואף על פי שאינו בביתך ולא בגבולך, חמץ שאינו שלך אפילו בביתך אין אתה עובר עליו, והתורה אמרה גבולך ובתיכם. ונראה לי שזה דין תורה בלבד הוא אבל מדבריהם חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי צריך ביעור, דהא תניא לקמן (ל' ב') אבל נכרי שהלוח את ישראל על חמצו אחר הפסח עובר ואוקימנא כשהרהינו אצלו, והרהין בביתו של גוי משמע ומאי עובר שהוא אסור הואיל ועבר עליו מדבריהם, ועוד מכירת חמץ דב"ש וכותח דר' יהודה בן בתירא (כ"א א') בביתו של גוי הם ומדידהו נשמע לב"ה במפקיד, וכן משמע בתוספתא, ודבר ברור הוא דכל חמץ של ישראל צריך ביעור בכל מקום שהוא אבל מן התורה בבתיכם כתיב, ומיהו גבי ייחד לו בית לא החמירו מדבריהם כיון דפקדון הוא ולא דישאל הוא, ודקתני במכילתא חמץ שנפלה עליו מפולת, בשנפלה עליו גל אבנים גדול שאי אפשר לו לפנותו, אבל היה אפשר לו לפנותו עובר עליו ולפיכך אמרו וצריך שיבטל בלבו, וי"ל דין תורה בכולן הרי הוא כמבוער ומדבריהם צריך שיבטל בלבו גזירה שמא יפנה אותו ודעתו על החמץ.

חידושי הר"ן מסכת פסחים דף ו עמוד א

שם ייחד לו בית [אין] זקוק לבער. איכא למידק במאי עסקינן אי בשקבל עליו אחריות כי ייחד לו בית מאי הוי, ואי בשלא קבל עליו אחריות אפילו לא ייחד לו בית נמי לישתרי, והכי אמרי' בסמוך למימרא דשכירות קניא, דמשמע דאי לא קניא מיתסר ואמאי, י"ל דהב"ע בסתמא, ומשו"ה הפקידו אצלו זקוק לבער דכיון שקבלו ברשותו כמאן דקביל עליו אחריות דמי, כדאמרי' בב"ק [מח ב] הכנס שורך ברשותי חייב, אבל ייחד לו בית הו"ל כמ"ד כנוס שורך לרשותך, דאמרי' התם דפטור, משו"ה מקשינן למימרא דשכירות קניא, דבשלמא אי קניא הו"ל כמ"ד כנוס שורך לרשותך, אבל אי לא קניא ככנוס שורך לרשותי הוא, והך קושיא לר"פ נמי היא, דנהי דלדידיה לא מוכח ליה תנא מקרא, ס"ל לר"פ דפשיטא ליה לתנא הכין מסברא, זהו דרך רש"י ז"ל, ומיהו מאי דמסקינן שאני התם דאפקיה בלשון לא ימצא אינו מחוור לפי דרך זה. אבל ר"ת ז"ל פירש דבשקבל עליו אחריות בהדיא עסקינן, ואפ"ה כיון דייחד לו בית שרי דהו"ל כמקבל עליו אחריות על חמצו של גוי בביתו של גוי דשרי, שהרי אפילו חמצו של ישראל כל שהוא ברשות גוי אינו עובר עליו, והכי איתא במכילתא פי"ז, דתני התם בכל גבולך למה נאמר לפי שנאמר בבתיכם שומע אני כמשמעו ת"ל בכל גבולך א"כ למה נאמר בבתיכם לומר לך מה ביתך ברשותיך אף גבולך ברשותך יצא חמצו של ישראל שהוא ברשות נכרי אף על פי שהוא יכול לבערו אבל אינו ברשותו, ומשו"ה אמרינן הכא דייחד לו בית אף על גב דשכירות לא קניא אינו זקוק לבער, ולרב אשי פשטינן הכי מקרא, ולרב פפא נפיק ליה לתנא מסברא. ומיהו מאי דאמרינן דחמצו של ישראל ברשות נכרי אינו עובר עליו, ה"מ מדאורי', אבל מדרבנן צריך ביעור, דהא תנא לקמן אבל נכרי שהלוח את ישראל על חמצו אחר הפסח עובר, ואוקמינא כשהרהינו אצלו והרהון בביתו של גוי משמע, אפ"ה אמרינן דעובר כלומר שהוא אסור אחר הפסח, הואיל ועבר שלא ביעור, ועוד דהא תניא לקמן בפרק כ"ש בית שמאי אומרים לא ימכור אדם חמצו לגוי אלא א"כ יודע בו שיכלה קודם הפסח, והא הני בביתו של גוי הם ואפ"ה אסרינן, ואף על גב דב"ה פליגי ואמרי כל שעה שמותר לאכול מותר למכור, מדידהו במכירה נשמע לב"ה במפקיד, אלא ודאי חמצו של ישראל ברשות נכרי מדרבנן צריך לבערו, ואפ"ה גבי ייחד לו בית כיון דלאו דישאל הוא אלא דפקדון אף על פי שקבל עליו אחריות לא החמירו עליו שיהיה חייב לבערו, הרמב"ן ז"ל. אבל הרמב"ם ז"ל כתב בפ"ד מה' חמץ ומצה שישראל שהפקיד חמצו אצל הגוי עובר בב", ולא ידעתי מנין לו, ואולי פשט השמועה שאמרו בפ' כל שעה אבל נכרי שהלוח את ישראל על חמצו אחר הפסח דברי הכל עובר.

בית הבחירה למאירי מסכת פסחים דף ו עמוד א

גוי שנכנס לחצר של ישראל ובצקו או פתו בידו אין זקוק לבער או להשתדל ביציאתו כך פירשוהו רוב מפרשים ואני תמה זו מה הוצרכה אלא שאפשר שמונה והולך הוא על הסדר באיזו זקוק לבער ובאיזו אינו זקוק לבער ומשום סיפא נקט לה וזו שאמר אחריה הפקידו אצלו זקוק לבער יש מפרשים בה אף בלא קבלת אחריות ומתורת שומר חנם שמאחר שחייב שמירה עליו להתחייב מיהא בפשיעה אחריות הוא ומ"מ לדעתנו שכתבנו למעלה ששמירת חנם אינה קרויה אחריות פירושה הפקידו אצלו באחריות אלא שקשה לפרש כן שהרי מאחר שלמדנו תחלה פטור בגוי שנכנס בחצרו של ישראל שאין שום תורת שמירה על הישראל היה לו להביא אחריה שיש לו עליו מיהא שמירת חנם ולדון בה שאין זקוק לבער ואח"כ היה לו ללמדה בקבלת אחריות שזקוק לבער ומתוך כך אני מפרש את הראשונה בשמירת חנם ונכנס בחצרו של ישראל פירושו שנכנס שם כדרך אכסנאי וזה שאמר ובצקו בידו פירושו בידו של ישראל ולא ידו ממש אלא ברשותו ובשמירתו כדרך כל בעל הבית בכליהם של אכסנאין והרי זו שמירת חנם ואמר עליה שאין זקוק לבער ואם תפרשה על כל פנים בידו של גוי פירושו שנכנס ובצקו בידו ומניחו אצל בעל הבית עם שאר דברים שלו כדרך ראשון וזהו ענין אין

זקוק לבער שאם הוא ביד הגוי ממש אין לשון זקיקת ביעור נופל בו יפה והפקידו אצלו פירושו בשמירת שכר או בקבלת אחריות בהדיא ואמר אח"כ שזה שאמרו בהפקידו אצלו שזקוק לבער דהיינו בקבלת אחריות אם בשמירת חנם אם בשכר אם בקבלת אחריות בהדיא מר כדאית ליה ומר כדאית ליה כל שייחד לו בית בשאלה או בשכירות אין זקוק לבער שמאחר שהחמץ מן הגוי ובביתו של גוי אין אחריות מזקיקו לבער שאין אחריותו מזקיקו לכך בחמץ של גוי אלא אם כן הוא ברשות ישראל ואין לפרש זו של ייחד לו בית בדלא קביל שאם כן ייחוד למה ואם תפרשה על שמירת חנם אין זה כלום שלדעת האומר כן אף שמירת חנם לדעתם אחריות הוא אלא כך פירושו ייחד לו בית בחצרו אף על פי שקבל עליו אחריות שמירה אין זקוק לבער שהרי מ"מ אין זה חמץ שלו וכן אין זה ביתו שהרי השאילו לו או השכירו ושאלה ושכירות אף על פי שאינם קונים באיסורים להפקיע את המשכיר ואת המשאיל מן האיסור כמו שביארנו בראשון של עבודה זרה קונים הם בענין זה שהרי איסור אחריות בחמץ של גוי מלא ימצא אנו למדין אותו שמאחר שקבל עליו אחריות כדידיה דמי ומצוי אצלו קרינא ביה והרי כתיב בו בבתיכם כלומר שאע"פ שחמץ שלו אסור אף בביתו של נכרי כשהוא של גוי מיהא אלא שהוא קבל עליו אחריות אין אחריות עושהו כשלו אלא ברשותו של ישראל וגדולי הרבנים מפרשים בייחד לו בית דוקא בלא קבלת אחריות ואף גדולי הפוסקים נראה שכך הוא דעתם שלא הביאו בהלכותיהם דין ייחד לו בית אלא שהכל תלוי בקביל או בלא קביל ועקר הדברים כדעת ראשון כמו שביארנו:

והסכימו הגאונים שאם השאילו תיבה ומפתח בידו של גוי שמותר לו שיניח לגוי להניח חמצו לשם אף באחריותו והרי הוא כייחד לו בית ומ"מ לפי דרכך למדת שכל חמץ של גוי ובביתו של איזה שהוא וישראל מקבל עליו אחריות אין צריך לבער כלל שאף בייחד אי אתה בהיתירו אלא מפני שהוא בביתו של גוי הא חמץ של ישראל מיהא אף בביתו של גוי זקוק לבער ובמכילתא אמרו בפרשת החדש לפי שנאמר בכל גבולך שומע אני כמשמעו ת"ל בבתיכם מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך יצא חמצו של ישראל ברשות נכרי שאע"פ שיכול לבערו אינו ברשותו יצא חמצו של גוי ברשות ישראל וחמץ שנפלה עליו מפולת שאע"פ שהוא שלו אינו יכול לבערו ולמדת שחמצו של ישראל ברשות נכרי מותר ונמצאת קשה לזו שפירשנו אלא שאפשר שזו דין תורה אבל מדברי סופרים זקוק לבער שהרי נכרי שהלוה את ישראל על חמצו כל שלא הרהינו אצלו אסור וודאי בביתו של גוי הוא:

ובתוספתא שנינו ישראל וגוי שהיו באים בספינה והיה חמץ ביד ישראל הרי זה מוכרו לגוי או נותנו לו במתנה ובלבד שלא יערים ומשם כתבו קצת גאונים בישראל שמכר חמצו לגוי או שנתנו במתנה שכל שמשכו הגוי ואין ישראל רגיל לעשות כן בשאר השנים אלא שאירע לו עכשו כן מותר לישראל ליקח ממנו אחר הפסח ואף באותה תוספתא אמרו שרשאי ישראל לומר לגוי עד שאתה לוקח במנה בא וקח במאתים שמא אצטרך ואקח ממך אחר הפסח כמו שיתבאר והרי מכל אלו אתה למד שחמץ של ישראל ביד גוי אסור אא"כ קנאו הגוי קנין גמור ובלא הערמה וסוף התוספתא משכיר אדם בהמתו לגוי להוליך עליה חמץ ממקום למקום גגו של ישראל סמוך לגגו של גוי דוחפו בקנה ואם היה שבת או יום טוב כופה עליו את הכלי אלמא שאף בחול המועד אין ראוי לו ליטלו בידיו ונראה הטעם שמא יכשל ויבא לידי אכילה ומה שהתירו בהשכרת בהמתו להוליך עליה חמץ וכיוצא בו בין נסך אמרו שכרו אסור אפשר דההיא דוקא כשהישראל טורח אחר בהמתו שנמצא הוא עצמו טורח באיסור ויש חולקים עם התוספתא להחמיר מדמיון זו של יין נסך ומפרשים את שתיהן אף בשאין הישראל הולך אחריה אלא שקצת גאוני ספרד פסקו כדברי התוספתא לענין חמץ ובראשון של עבודה זרה במשנה התשיעית שבו יראה כדעת ראשון:

ומה שנתגלגל כאן באיסור שכירות לדירה לעובדי האלילים ושאר האמונות הקדומות כבר ביארנוהו בראשון של עבודה זרה:

זה שהקלנו שלא להצריך ביעור לחמצו של גוי בשלא קבל אחריות אף בלא ייחד לו בית מ"מ צריך הוא לעשות מערב יום טוב מחיצה עשרה שלא יבא להסתפק ממנו אבל של הקדש ר"ל של בדיק הבית שהוא אסור לכל אדם אינו צריך שהכל בדלים ממנו ויש למדין מכאן שבמקום שנהגו שלא לאכול פת של גוים (שנפל בו מים שהכל בכלל חמץ) דבדילי מיני' ואין הדברים נראין לי כלל שאף בהקדש פירשונה בשל בדיק הבית שאסור לכל אדם לגמרי הא חלה שמותרת לקצת בני אדם לא הותר להשהותה שהרי אמרו לא תקרא לה שם עד שתאפה כל שכן בפת של גוים שאין איסורו ברור כל כך שהרי יש צדדין שהוא מותר וכן לדעת קצת אין איסורו אלא מנהג כמו שיתבאר בשני של עבודה זרה: ויש מפרשים בשמועה זו שאף בשל גוי אין צריך מחיצה עשרה וזו לא נאמרה אלא בקבלת אחריות ובא ללמד שעשיית מחיצה כייחוד בית שכל שמייוחד לו בית או עושה מחיצה עשרה אין זה גבולך ועל דרך מה שכתבנו בשיטתנו שכל שייחד לו בית אף בקבל עליו אחריות מותר וכן עקר ומ"מ לשיטה זו צריך לפרשה בשהשאילה לו:

רא"ש מסכת פסחים פרק א סימן ו

ו ת"ר נכרי שנכנס לחצר ישראל ובצק בידו אין זקוק לבער. הפקידו אצלו זקוק לבער. מכאן ראייה דש"ח חייב לבער דסתם פקדון שומר חנם הוא. ייחד לו בית אין זקוק לבערו שנאמר לא ימצא.⁽¹⁾ פרש"י לא קבל עליו אחריות אלא אמר לו הרי הבית לפניך. וקשה דא"כ אמאי נקט ייחד לו בית אפי' בלא ייחד לו בית נמי. ועוד היכי מדקדק מכאן דשכירות קניא

דכיון שלא קבל עליו אחריות אפ"י לא קנה הנכרי המקום שרי. ופ"י ר"ת ז"ל דאפ"י באחריות שרי כיון דייחד לו מקום לא קרינא ביה מצוי בביתך. ורב פפא דמפרש קרא ארישא ידע ליה מסברא דכיון דייחד לו בית הוי כמו קבל עליו אחריות על חמצו של נכרי בביתו של נכרי וכן פ"י הראב"ד ז"ל:

רא"ש מסכת פסחים פרק א סימן ד

יש מן הגאונים שאמרו ישראל שהפקיד חמצו אצל נכרי או אצל ישראל חבירו וקבל הנפקד עליו אחריות הנפקד חייב בביעורו ולא המפקיד אף על פי שהוא שלו כיון שאינו ברשותו. והביאו ראיה⁽¹⁾ ממכילתא דתני התם בבתיכם למה נאמר. לפי שנאמר בכל גבולך שומע אני כפשוטו ת"ל בבתיכם מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך.⁽²⁾ יצא חמצו של נכרי ברשות ישראל שהוא בביתו ואינו יכול לבערו.⁽³⁾ יצא חמצו של ישראל ברשות הנכרי שהוא שלו ואין ברשותו. וה"ר יונה ז"ל היה אומר דלעולם ברשות המפקיד הוא וחייב לבערו מן התורה. כדאמרין בפ' מרובה (דף עו א) וגונב מבית האיש ולא מבית הקדש. כך מצאתי בשם ה"ר יונה ז"ל⁽⁴⁾ ולא הבנתי ראייתו. וגם לא כתב לפרש הא דמכילתא שהביאו ממנה ראיה.⁽⁵⁾ ונ"ל דדבר פשוט הוא דאע"פ שהנפקד קבל עליו אחריות מ"מ עיקר הממון של הבעלים הוא וכיון שהשאלו הנפקד ביתו לשמירת ממונו קרינא ביה ביתו. וההיא דמכילתא מיירי בנכרי שהלואה לישראל על חמצו כדתנן בפ' כל שעה (ד' לא א):

רמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ד הלכה א

כתוב בתורה +שמות י"ג+ לא יראה לך חמץ יכול אם טמן אותו או הפקיד אותו ביד גוים לא יהיה עובר תלמוד לומר שאור לא ימצא בבתיכם אפילו הטמינו או הפקידו, יכול לא יהיה עובר אלא אם כן היה החמץ בביתו אבל אם היה רחוק מביתו בשדה או בעיר אחרת לא יהיה עובר תלמוד לומר בכל גבולך בכל רשותך, יכול יהא חייב לבער מרשותו חמץ של גוי או של הקדש תלמוד לומר +שמות י"ב+ לא יראה לך שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה.

רבינו חננאל מסכת פסחים דף ו עמוד א

אמר רב המוצא חמץ ביום טוב שאינו יכול לבערו כופה עליו את הכלי חיישינן שמא יאכלוהו בניו ואם של הקדש אינו צריך מ"ט מיבדל בדילי אינשי מיניה מקמי הכי ולא אתו למיכליה דחמיר עלייהו איסוריה וחמץ של נכרי צריך מחיצה עשרה טפחים כדי שיצא מרשות ישראל לגמרי:

ר"ן על הרי"ף מסכת פסחים דף ב עמוד ב

חמצו של נכרי המופקד אצלו ולא קבל עליו אחריות שאמרו דמותר לשהותו ועושה לו מחיצה בי"ד משום היכרא שלא ישכח ויאכלנו ולא סגי ליה בכפיית כלי כל ז' כדלעיל דהתם חד יומא בלחוד הוא שהרי בלילה יבערנו ועוד דמחיצה בי"ט לא אפשר. ואחרים פירשו דעושה לו מחיצה עשרה וסגי בהכי אף על גב דקביל עליה אחריות שכיון שייחד ליה מקום תו לא מיקרי גבולך ועל הדרך שפירשתי למעלה:

רמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ד הלכה ב

הא למדת שחמץ של ישראל אם הניחו ברשותו אפילו טמון ואפילו בעיר אחרת ואפילו מופקד ביד גוים הרי זה עובר משום לא יראה ולא ימצא, וחמץ של הקדש או של גוי שהיה אצל ישראל אפילו היה עמו בבית הרי זה מותר מפני שאינו שלו, ואפילו היה של גר א תושב שיד ישראל שולטת עליו ב אין כופין אותו להוציא החמץ מרשותו בפסח, אבל צריך לעשות מחיצה גבוהה עשרה טפחים בפני חמצו של גוי שמא יבוא להסתפק ממנו, אבל של הקדש אינו צריך מפני שהכל פורשין מן ההקדש כדי שלא יבואו לידי מעילה.

מגיד משנה הלכות חמץ ומצה פרק ד הלכה ב

[ב] חמץ של הקדש וכו'. שם אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה ושם מפורש שאפילו נכרי שכבשתו ושרוי עמך בחצר הדין כן ומפרש רבינו נכרי שכבשתו גר תושב:

אבל צריך לעשות מחיצה וכו'. שם (דף ו'). אמר רב חמצו של עכו"ם עושה לו מחיצה עשרה ומדברי רבינו דבשלא קבל עליו אחריות הוא וכן פירש"י ז"ל זה לשונו חמצו של עכו"ם המופקד אצלו ולא קבל עליו אחריות דאמרין דמותר להשהותו עושה לו מחיצה בי"ד משום היכרא וזה דעת קצת מפרשים ז"ל אבל בעל העטור והרמב"ן ז"ל וקצת מן האחרונים מפרשים דבלא קבל עליו אחריות לא בעינן מחיצה עשרה אלא מפנהו לכל מקום כדי שלא יכשל בו ובקבל עליו אחריות די בייחד בית ובמחיצה עשרה דכיון דייחד לו בית לאו ברשותו הוא אף על גב דקביל עליה אחריות. זה דעתם ז"ל:

אבל של הקדש וכו'. כבר נתבאר זה פ"ג גבי מצא חמץ ביום טוב שבשל הקדש אינו צריך היכ

כסף משנה הלכות חמץ ומצה פרק ד הלכה ב

[ב] אבל צריך לעשות מחיצה גבוהה עשרה טפחים. ולא סגי ליה בכפיית כלי כדלעיל משום דמסתמא הוא הרבה שאין דרך להפקיד מועט ולא יתכסה בכלי. א"נ התם שהוא לפי שעה סגי ליה בכפיית כלי אבל זה שצריך לעמוד כל המועד לא סגי ליה שהכלי ניטל לצורך ואתי למיכל מיניה:

בית הבחירה למאירי מסכת פסחים דף ו עמוד א

מצא חמץ שלו ביום טוב כופה עליו את הכלי עד הערב שיבערנו שהרי טלטולו להוציאו בחוץ אסור וכן שריפתו במקומו אסורה ביום טוב שהבערה שלא לשום צורך אסורה ולהסיקו תחת תבשילו או לתתו לבהמתו אי אפשר שהרי אסור הוא בהנאה ודבר זה י"מ אותו בשכבר בטלו קודם איסורו שאין כאן לאו דלא יראה אלא מצות ביעור מדברי סופרים ואין דוחין טלטול מפניה הא כל שלא בטלו דוחין איסור טלטול להוציאו כדי שלא יעבור עליו בבל יראה ובל ימצא ומ"מ גדולי המחברים פרשוה אף בלא בטלו קודם איסורו והוא תמוה שהרי נשמר משני לאוין ומקיים עשה של השבתה בדחיית איסור טלטול ואף על פי שבשופר לא התירו קיום מצוה בדחיית טלטול כגון פקוח הגל הרי בשופר אין בו אלא עשה גרידא וסרך לאו גמור כעשה גמור בקצת מקומות ולא עוד אלא שבשעת הפקוח אינו מקיים את העשה:

חידושי הריטב"א מסכת פסחים דף ה עמוד ב

ושמע מינה לא אמרינן מתוך שהותרה הבערה לצורך הותרה נמי שלא לצורך. כתב עוד ז"ל שלא לצורך אוכל נפש והוא צורך יום טוב, כדמוכח במסכת יום טוב (ביצה י"ב א') ובכמה דוכתי, ודין הוא, דאי לא לבית הלל (שם) כולהו מלאכות שריין במתוך, והכא נמי כיון שהיא מצוה (שסמכה) [שזמנה] ביום טוב חשיב למישרי במתוך דהוי כלולב לצאת בו וס"ת לקרות בו, ומיהו השתא דקי"ל דביעור בי"ד היכא דעבר ולא ביטל ולא בדק אין לו לשורפו ביום טוב, דכיון דהגיע [ה]מצוה קודם הוי כמילה שלא בזמנה שאינו דוחה יום טוב, וכן הוא בפירוש בירושלמי דשבת (ע"ש פ"ב ה"א), וכן הצעתי לפני מורי הרב והרשב"א והודו לדברי, ושלא כדעת רבים, הלכך כל כיוצא בזה מוציאו כלאחר יד או על ידי גוי דשרינן ליה שבות דרבנן שלא יעבור עליו, ולא סגי הכא שיכפה עליו את הכלי כדלקמן (ו' א'), דהוא למי שביטל, וכן הורו רבותי, עכ"ל ז"ל.